

Sygn. akt IIIU 900/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2013r.

Sąd Okręgowy	w Ostrołęce	Wydział III
Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych		

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Monika Obrębska

Protokolant: sekr.sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2013r. w O.

sprawy z odwołania K. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 19 października 2012r. **znak** (...) -1/I

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. Z. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01.10.2012r. do 30.09.2014r.;
2. stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.10.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił K. Z. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

K. Z. decyzję powyższą zaskarżył, wnosząc od niej odwołanie. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że decyzja ZUS jest dla niego krzywdząca, gdyż nie odzwierciedla stanu faktycznego. Dodał, że od 1993r. był uznawany za częściowo niezdolnego do pracy i otrzymywał świadczenia rentowe. Aktualnie jest w dalszym ciągu niezdolny do pracy. Ciągły ból, ataki lęku, zmęczenie, umożliwiają mu normalne funkcjonowanie. Wskazując na powyższe, wniósł o przywrócenie mu prawa do renty.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości podnosząc, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS odwołujący nie został uznany za niezdolnego do pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 01.06.1993r. ZUS przyznał K. Z. prawo do renty inwalidzkiej według III grupy inwalidów. Uprawnienia do renty były ubezpieczonemu okresowo przedłużane. Ostatnio prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy ustalone zostało na okres od 01.07.2010r. do 30.09.2012r. W związku z upływem okresu, na jaki świadczenie przyznano, odwołujący zwrócił się do (...) Oddział w P. o ustalenie jego uprawnień do renty na dalszy okres. W celu ustalenia powyższych uprawnień, odwołującego skierowano na badanie lekarskie, po przeprowadzeniu którego, lekarz orzecznik ZUS, orzeczeniem z dnia 11.09.2012r. stwierdził, że K. Z. nie jest niezdolny do pracy. K. Z. od powyższego orzeczenia złożył sprzeciw. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 11.10.2012r. zajęła analogiczne, jak lekarz orzecznik stanowisko. Wobec powyższego ZUS decyzją z dnia 19.10.2012r. odmówił K. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (vide dokumenty z akt rentowych i dokumentacji lekarskiej).

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył co następuje:

Odwołanie K. Z. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. W myśl art. 58 ust. 1 pkt 5 powoływanej ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy, uważa się za spełniony, jeżeli ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat, jeśli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Przy czym zgodnie z ustępem 2 tegoż przepisu okres ten winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust.1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu osiemnastu miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano.

W świetle cytowanych wyżej przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania K. Z., było ustalenie czy jest on nadal niezdolny do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii i kardiologii, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującego, którzy w złożonej opinii, po przeprowadzeniu badania odwołującego oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą stanu jego zdrowia, rozpoznali u niego: zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo- krzyżowego z dyskopatią wielopoziomową z objawami ubytkowymi ruchowymi, ubytkowymi czuciowymi i dodatnimi korzeniowymi, stan po złamaniu kości udowej lewej, złamaniu panewki lewego biodra, złamaniu kości piszczelowej lewej, nadciśnienie tętnicze oraz nadwagę. W konkluzji biegli stwierdzili, że stwierdzone schorzenia powodują nadal częściową niezdolność do pracy na okres 2 lat od daty wstrzymania wypłaty

świadczenia. W uzasadnieniu biegli podnieśli, że nadciśnienie tętnicze nie dało, poza małym przerostem ścian lewej komory, istotnych powikłań narządowych ani niewydolności serca i nie powoduje niezdolności do pracy. Wskazana intensyfikacja leczenia farmakologicznego nadciśnienia tętniczego. Zgłaszane kołatanie serca to częstoskurcze nie powodujące następstw hemodynamicznych ustępujące samoistnie. W badaniu neurologicznym biegli stwierdzili objawy ubytkowe ruchowe, objawy ubytkowe czuciowe oraz dodatnie objawy korzeniowe. Stwierdzili również zespół bólowy kręgosłupa z ograniczeniem ruchomości. Powyższe objawy, zdaniem biegłych, związane są z istnieniem wielopoziomowej dyskopatii. Biegli stwierdzili też zmiany po przebyłym wypadku samochodowym - krótszą kończynę, ograniczenie ruchów rotacyjnych w stawie biodrowym lewym i ograniczone zgięcie kolana lewego. Wskazali, że odwołujący miał przyznawaną częściową niezdolność do pracy od 01.06.1993 roku, stan nie uległ poprawie.

Do powyższej opinii zastrzeżenia złożył organ rentowy, podnosząc, że z opinii biegłych wynika, że ubezpieczony jest osobą jedynie z okresowym zespołem bólowym kręgosłupa L/S. Z badania klinicznego wynika, że siła mięśniowa, napięcie mięśniowe są zachowane prawidłowo. Jedynie brak odruchu kolanowego po stronie lewej, próby zbornościowe prawidłowe, patologiczne ujemne. Skrócenie kończyny może być z powodzeniem korygowane wkładką do buta. Zdaniem organu rentowego tego rodzaju upośledzenie funkcji kończyny dolnej lewej nie powoduje niezdolności do pracy zgodnie z kwalifikacjami i zatrudnieniem. Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o powołanie innych biegłych z zakresu neurologii i ortopedii.

Sąd powyższy wniosek organu rentowego oddalił w oparciu o art. 217 § 3 kpc uznając, iż sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione. W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Podkreślić należy, że wydane one zostały przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej u odwołującego jednostek chorobowych, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań odwołującego. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski biegłych są rzeczowe, spójne i logiczne. Wynika z nich, że stan zdrowia odwołującego czyni go nadal częściowo niezdolnym do pracy na okres dwóch lat od daty wstrzymania świadczenia. Powyższe koresponduje w pełni z zeznaniami odwołującego przesłuchanego w charakterze strony, który podał, że stan jego zdrowia z wiekiem pogarsza się, nie może przejść nawet 100 metrów, najbardziej dokucza mu kręgosłup, którego stan cały czas się pogarsza.

Odnosząc się do wniosku organu rentowego o powołanie kolejnego zespołu biegłych wskazać należy, że podnoszone przez ZUS argumenty nie uzasadniały zdaniem Sądu Okręgowego stanowiska, że istniała obiektywnie potrzeba skorzystania z opinii kolejnych biegłych. Odmienne ocena stanu zdrowia odwołującego dokonana przez organ rentowy, nie zawierająca bowiem konkretnych i przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddających w wątpliwość, nie mogła zdaniem Sądu decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z kolejnego zespołu biegłych. Wskazać należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd Okręgowy potrzeby powołania innego zespołu biegłych nie widział, tym bardziej, że organ rentowy przywołał w zastrzeżeniach jedynie okoliczności przemawiające za przyjęciem zdolności odwołującego do pracy, pomijając całkowicie okoliczności przeciwnie, wyeksponowane przez biegłych tj. np. występowanie u odwołującego objawów ubytkowych ruchowych, ubytkowych czuciowych oraz dodatnich objawów korzeniowych, zespół bólowy kręgosłupa z ograniczeniem ruchomości, ograniczenie ruchów rotacyjnych w stawie biodrowym lewym i ograniczone zgięcie kolana lewego. Wskazali jednoznacznie, że stan K. Z. nie uległ poprawie od czasu kiedy był on uprawniony do renty. Organ rentowy tymczasem nie wskazał na czym miała polegać aktualna poprawa stanu zdrowia odwołującego, która mogłaby przemawiać za przyjęciem jego zdolności do pracy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść cytowanego wyżej art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał K. Z. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres tj. od dnia 01.10.2012 roku do 30.09.2014r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia

w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS, z uwagi na błędną decyzję Komisji Lekarskiej ZUS, która dysponowała niezbędnymi i wystarczającymi dokumentami, w tym w szczególności dokumentacją lekarską, pozwalającą na uznanie odwołującego za nadal częściowo niezdolnego do pracy już na etapie postępowania przed ZUS. Odwołujący nie przedstawił na etapie postępowania sądowego żadnej nowej dokumentacji, która nie byłaby znana ZUS. Na błędną decyzję Komisji Lekarskiej ZUS wskazują obie opinie biegłych sądowych, którzy jednoznacznie wypowiedzieli się, że ich zdaniem odwołujący jest w dalszym ciągu częściowo niezdolny do pracy. Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.